

PARELTJES UIT OUDE KRANTEN

De autobus-concessies in Limburg.

Een lezeres te **Houthem** schrijft ons:

Hiermee waag ik het de aandacht van de autoriteiten onder uw lezers te vragen in het belang van de duizenden, van wie de een in zijn werk, de ander in zijn levensgewoonten en zijn gezondheid, nog een ander in zijn gevoelswereld wordt gekweld en gekwetst door de onlangs gewijzigde bepalingen omtrent de autobussen.

In dit speciale geval spreek ik van de lijn Maastricht —Heerlen, maar de geheele streek, wellicht het geheele landen worden getroffen door het zelfde leed. Wij hadden een goede bus, om het half uur in beide richtingen. Ze zaten altijd vol. Met den trein gingen alleen mijnwerkers en schoolkinderen. In het voorjaar dreigde er al een calamiteit met onze lijn, de L. A. D. (Limburgsche-Auto-Dienst). Toen is er een adres met 20.000 handteekeningen naar den Haag gegaan en de L. A. D. heeft tot 1 Oct. l.l. geloopt. Maar nu is het op eens mis. In **Houthem** mag ik niet meer opstappen naar Meersen, of Rothem of Mariënwaard of Vaeshastelt, of Limmel, of Maastricht of naar Strabeek, naar Broekhem, naar Valkenburg. Er is nog meer wat niet mag, maar niemand weet er het rechte van. En de een moest hier uitstappen, want hij had er een klant wonen en de ander daar, want zij was gewoon iederen dag haar oude moeder even te bezoeken en een ander was gewoon te gaan wandelen en met de bus terug te keeren. Laat uw fantasie maar gaan, dan kunt u denken wat een verwoesting er is aangericht in de intimiteit van al die levens. Ik heb al

gehoord, dat er iemand van haar man is weggelopen en ergens anders is gaan wonen, omdat ze dat niet kon uithouden. De trein loopt wel nu en dan, maar nooit als je hem noodig hebt en dan zijn er zoo veel oude, en zielijke menschen, die niet naar de stationnetjes kunnen komen.

Er zijn dorpen in Limburg, waar de menschen gezegd hebben niet meer te zullen gaan stemmen, omdat ze niets aan hun stembiljet hadden, als ze toch maar behandeld werden als vuile visch. De menschen zijn hier met de manoeuvres erg goed geweest voor de soldaten. „Dat is nu de dank, die Holland ons stuurt”, zeggen ze en ze scheel-oogen weer naar den Belgischen kant, waar ze allemaal een neef of nichtje hebben wonen.

Onze pastoor heeft al zijn derde stuk over de L. A. D. in „de Geulbode” geschreven. Hij en de kapelaan zitten veel in de bussen. De kapelaan mag niet fietsen voor zijn longen en dus springt hij op de L. A. D. om zijn zieken te bezoeken. De pastoor schrijft aan het eind van zijn stuk: „Zoo kan het niet blijven”, maar als de groote kranten er zich niets van aantrekken, dan zal het toch wel zoo blijven, want van „de Geulbode” zullen ze in Den Haag wel geen notitie nemen. En zoo kan het werkelijk niet blijven.

Waarom dat wurgen van kleine, goede ondernemingen door den staat om er een paar centen door op te steken? Voor de helft een misrekening, trouwens! Iedereen zoekt een middel om toch aan de onvoldoende dienstregeling van de spoor te ontkomen. Zoo heb ik me een oude fiets aangeschaft.

De menschen zouden bang worden om iets te ondernemen, want als het goed gaat, denken ze, draait de staat je den nek om en begint dan zelf.

Ik hoop dat dit protest iets mag uitrichten voor het behoud van het goede en populaire verkeer van de autobussen in onze streek.

Bron: NRC 19-10-1928